

**Z tvého milosrdenství se budu radovat a budu jásat, že jsi shlédl na mé pokoření.
Vždyť ty víš, co sužuje mou duši. (Žalmy 31,8)**

Autor té staré básně či písně na mě působí jako blázen. Nebo znáte někoho, kdo se raduje a jása uprostřed svého pokoření a ponížení? Někdy si dokážeme zachovat jakýsi nadhled i ve chvíli, kdy do nás někdo tepe nebo kdy zažíváme ponížení. Ale že bychom u toho skákali radostí?

Co vede autora žalmu k tak pronikavé radosti uprostřed vlastní těžké situace? Zřejmě ta druhá věta: *ty víš, co sužuje mou duši*. Ty víš, co způsobuje úzkost, ty víš, s čím se tu trápím, co ohrožuje mou důstojnost, co působí mou bolest. Ty to dávno víš. Nejsem na to sám.

A kdo je ten, jehož žalmista oslovuje „ty“? V předchozí sloce žalmu to naznačil, když pravil „já důvěru skládám v Hospodina“. Ten člověk učinil nějakou dobrou zkušenost s Boží blízkostí. Na žalmech je nesmírně silné právě to, že je ke komu volat. Modlitba není vykřičená do prázdna, ale má svého adresáta. I to je milosrdenství: když nám někdo trpělivě naslouchá, i když by vlastně vůbec nemusel.

Možná právě tato hluboká zkušenost, jak prostě a přesto silně se může projevat milosrdenství, je pramenem žalmistovy radosti. Radosti až neobvyklé, skoro bláznivé. Zjištění, že věci mohou být úplně jinak, než jsme se odvážili předpokládat, vede občas i k překvapivým, bouřlivým reakcím, proč ne. Vedle toho stojí také „obyčejné“, tiché rozpoznání, které smí být pramenem i naší naděje: *ty víš, co sužuje mou duši*. Ty to dávno víš. Nejsem na to sám. Díky za to.

Pavel Hanych